

ผลกระทบของการศึกษารสร้างสรรค์ต่อการพัฒนาทักษะชีวิตในยุคดิจิทัล*

THE IMPACT OF CREATIVE EDUCATION ON LIFE SKILLS DEVELOPMENT IN THE DIGITAL ERA

ธนุ วงษ์จินดา¹, สาธกา ตาลชัย² และ สุวัฒน์พงษ์ ร่มศรี³

Thanu Wongchinda¹, Sathaka Tanchai² and Suwattanapong Romsri³

¹เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

¹Secretary-General of the Basic Education Commission, Thailand

²ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด

²Roi Et Provincial Education Office, Thailand

³สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดตราด

³Trat Provincial Education Office, Thailand

Corresponding Author's Email: tanu_vongjinda@hotmail.com

วันที่รับบทความ : 5 มกราคม 2568; วันที่แก้ไขบทความ 7 กุมภาพันธ์ 2568; วันที่ตอบรับบทความ : 9 กุมภาพันธ์ 2568

Received 5 January 2025; Revised 7 February 2025; Accepted 9 February 2025

บทคัดย่อ

การศึกษารสร้างสรรค์เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาทักษะชีวิตในยุคดิจิทัล ซึ่งสามารถส่งเสริมความสามารถในการคิดวิพากษ์ การแก้ปัญหาที่ซับซ้อน การทำงานร่วมกับผู้อื่น และการปรับตัวในสังคมที่เต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การประยุกต์ใช้การศึกษารสร้างสรรค์ในบริบทของการพัฒนาทักษะชีวิตเน้นการใช้เทคโนโลยีในการสร้างสรรค์ การเรียนรู้จากประสบการณ์ การทำงานร่วมกัน และการเรียนรู้ผ่านการแก้ปัญหาจากสถานการณ์จริง โดยการศึกษารสร้างสรรค์ไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาทักษะการคิดและการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีเท่านั้น แต่ยังเสริมสร้างทักษะในการปรับตัวและการทำงาน

* ธนุ วงษ์จินดา, สาธกา ตาลชัย และ สุวัฒน์พงษ์ ร่มศรี. (2568). ผลกระทบของการศึกษารสร้างสรรค์ต่อการพัฒนาทักษะชีวิตในยุคดิจิทัล. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม, 3(1), 242-251. Thanu Wongchinda, Sathaka Tanchai and Suwattanapong Romsri. (2025). The Impact Of Creative Education On Life Skills Development In The Digital

Era, Journal of Interdisciplinary Social Development 3(1), 242-251.;

DOI: <https://doi.org/10.>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

ร่วมกันในสังคมดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ การศึกษาในรูปแบบนี้จึงเป็นกุญแจสำคัญในการพัฒนาทักษะชีวิตในยุคที่การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและสังคมมีความรวดเร็วและไม่หยุดนิ่ง

คำสำคัญ: ผลกระทบของการศึกษาสร้างสรรค์, การพัฒนาทักษะชีวิตในยุคดิจิทัล

Abstract

Creative education is a key tool in developing life skills in the digital age, which can enhance the ability to think critically, solve complex problems, collaborate with others, and adapt in a rapidly changing society. The application of creative education in the context of life skills development emphasizes the use of technology for creativity, experiential learning, collaboration, and problem-solving through real-world situations. Creative education not only helps develop critical thinking and problem-solving skills related to technology use but also strengthens the ability to adapt and collaborate effectively in a digital society. This approach to education is crucial for the development of life skills in an era where technological and societal changes are swift and constant

Keywords: Impact of Creative Education, Life Skills Development in the Digital Age

บทนำ

ในยุคดิจิทัลที่เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนวิถีชีวิตและการทำงานของมนุษย์ การศึกษาเป็นเครื่องมือหลักในการเตรียมความพร้อมให้กับคนรุ่นใหม่เพื่อที่จะสามารถเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาทักษะชีวิตที่จำเป็น การศึกษาสร้างสรรค์ถือเป็นแนวทางหนึ่งที่ได้รับ越来越多的ความสนใจมากขึ้นในช่วงหลัง เนื่องจากสามารถช่วยพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิพากษ์ การแก้ปัญหา การสื่อสาร และการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งล้วนเป็นทักษะที่สำคัญในยุคที่เทคโนโลยีและข้อมูลมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

การศึกษาสร้างสรรค์นั้นหมายถึงการส่งเสริมการเรียนรู้ที่กระตุ้นการคิดนอกกรอบและการสร้างสิ่งใหม่ ๆ โดยการใช้สื่อดิจิทัลและเทคโนโลยีในการเรียนการสอน (Sawyer, 2006) นักวิจัยหลายคนได้เน้นย้ำว่า การศึกษาสร้างสรรค์ไม่เพียงแต่การพัฒนาไอเดียใหม่ ๆ แต่รวมถึงการพัฒนาทักษะชีวิตที่ช่วยให้บุคคลสามารถปรับตัวและรับมือกับความท้าทายที่เกิดขึ้นในสังคมดิจิทัลได้ (Miller, 2018) สำหรับในประเทศไทย การศึกษาสร้างสรรค์มีการบูรณาการเข้าไปในหลักสูตรการเรียนการสอนในหลายระดับ ซึ่งช่วยส่งเสริมทักษะชีวิตในเชิงการคิดสร้างสรรค์และการทำงานเป็นทีมในบริบทของยุคดิจิทัล

การศึกษาสร้างสรรค์มีผลกระทบอย่างมากต่อการพัฒนาทักษะชีวิตของผู้เรียน โดยเฉพาะในด้านการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในยุคดิจิทัล การเรียนรู้ที่เน้นการสร้างสรรค์สามารถส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหาที่ซับซ้อน รวมถึงการมีทัศนคติที่พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง (Anderson & Krathwohl, 2001) การศึกษาในยุคดิจิทัลจึงไม่เพียงแต่เน้นการถ่ายทอดความรู้ แต่ยังมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทักษะที่จำเป็นในการใช้ชีวิตในโลกที่เต็มไปด้วยข้อมูลและเทคโนโลยี

บทความนี้จะมุ่งเน้นศึกษาผลกระทบของการศึกษาสร้างสรรค์ต่อการพัฒนาทักษะชีวิตในยุคดิจิทัล เพื่อให้เข้าใจถึงการเชื่อมโยงระหว่างการศึกษาและการพัฒนาทักษะชีวิตในบริบทของโลกดิจิทัลที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาสร้างสรรค์และการพัฒนาทักษะชีวิตในยุคดิจิทัลนั้นมีแนวคิดและทฤษฎีหลายประการที่ช่วยในการอธิบายและเข้าใจการเชื่อมโยงระหว่างสองสิ่งนี้ได้อย่างชัดเจน โดยเน้นการสร้างสรรค์และการพัฒนาทักษะที่สำคัญในสังคมยุคดิจิทัล ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ (Creative Learning Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ถูกเสนอโดยนักวิจัยหลายคน เช่น Sawyer (2006) ซึ่งมองว่าการเรียนรู้ที่สร้างสรรค์ไม่ใช่เพียงแต่การพัฒนาความคิดใหม่ ๆ แต่ยังเป็นกระบวนการที่รวมการคิดวิพากษ์ การทำงานร่วมกัน และการสื่อสารในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยข้อมูลและเทคโนโลยี การสร้างสรรค์ช่วยกระตุ้นการพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิพากษ์และการแก้ปัญหาที่ซับซ้อน ซึ่งเป็นทักษะสำคัญในยุคดิจิทัลที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

การเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ช่วยส่งเสริมทักษะในหลายมิติ ทั้งการแก้ปัญหา การคิด วิพากษ์ การทำงานร่วมกับผู้อื่น และการปรับตัวในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นในสังคมที่มีเทคโนโลยีเป็นส่วนสำคัญของชีวิตประจำวัน (Sawyer, 2006)

2. ทฤษฎีการเรียนรู้แบบสังคม (Social Learning Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบสังคมของ Albert Bandura (1977) เน้นความสำคัญของการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในสังคมผ่านการสังเกตและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การเรียนรู้ในลักษณะนี้ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกัน การสื่อสารและการใช้ทักษะในการแก้ปัญหาผ่านการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น

ในบริบทของการศึกษาสร้างสรรค์ การเรียนรู้ผ่านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสาร แต่ยังเสริมสร้างทักษะการทำงานเป็นทีม การแสดงความคิดเห็นและการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในการทำงานในโลกดิจิทัลที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว (Bandura, 1977)

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ผ่านปัญหา (Problem-Based Learning: PBL)

ทฤษฎีนี้เน้นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริง โดยผู้เรียนต้องหาคำตอบและสร้างความรู้ด้วยตัวเองผ่านการทำงานร่วมกับผู้อื่น การใช้ PBL ในการศึกษาเชื่อมโยงกับการศึกษาสร้างสรรค์ เพราะการแก้ปัญหาที่มีความซับซ้อนช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และการวิเคราะห์ปัญหาอย่างลึกซึ้ง (Barrows, 1996)

การใช้ PBL ในการศึกษาช่วยพัฒนาทักษะชีวิตหลายด้าน เช่น การคิดวิพากษ์ การตัดสินใจที่ดีขึ้น และการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งเหมาะสมอย่างยิ่งในสังคมยุคดิจิทัลที่เต็มไปด้วยปัญหาที่ต้องการการคิดสร้างสรรค์และวิธีการแก้ไขที่เหมาะสม

4. ทฤษฎีการพัฒนาทักษะชีวิต (Life Skills Development Theory)

ทฤษฎีการพัฒนาทักษะชีวิตเน้นการสร้างความสามารถในการปรับตัวและรับมือกับความท้าทายในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในยุคดิจิทัลที่เต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การศึกษาสร้างสรรค์สามารถช่วยพัฒนาทักษะชีวิตสำคัญ เช่น การคิดวิเคราะห์ การรับมือกับความเครียด และการทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยเฉพาะในบริบทของการศึกษาที่นำเทคโนโลยีมาใช้ (World Health Organization, 1999)

การพัฒนาทักษะชีวิตในยุคดิจิทัลไม่เพียงแต่เน้นการเรียนรู้ทักษะทางวิชาการ แต่ยังต้องพัฒนาความสามารถในการใช้ชีวิตในโลกที่เต็มไปด้วยข้อมูลดิจิทัล การคิดสร้างสรรค์ใน

บริบทนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญในการปรับตัวและพัฒนาทักษะในการจัดการชีวิตในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

ผลกระทบของการศึกษาสร้างสรรค์ต่อการพัฒนาทักษะชีวิตในยุคดิจิทัล

การศึกษาสร้างสรรค์มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะชีวิตในยุคดิจิทัล ซึ่งเป็นยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งในด้านเทคโนโลยีและสังคม การนำการศึกษาสร้างสรรค์เข้ามาใช้ในการเรียนการสอนสามารถช่วยพัฒนาทักษะหลายด้านที่จำเป็นสำหรับการเผชิญหน้ากับความท้าทายในสังคมดิจิทัล โดยเฉพาะทักษะที่เกี่ยวข้องกับการคิดวิพากษ์ การแก้ปัญหา การสื่อสาร และการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในยุคที่ข้อมูลและเทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

1. การส่งเสริมการคิดวิพากษ์และการแก้ปัญหาที่ซับซ้อน

การศึกษาสร้างสรรค์ช่วยกระตุ้นการคิดวิพากษ์ (Critical Thinking) ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในยุคดิจิทัลที่เต็มไปด้วยข้อมูลที่หลากหลาย การเรียนรู้ที่เน้นการสร้างสรรค์ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการวิเคราะห์และตัดสินใจที่มีเหตุผล ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในการเลือกข้อมูลที่ถูกต้องและเหมาะสมในการใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน (Sawyer, 2006)

การศึกษาสร้างสรรค์ยังช่วยส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาที่ซับซ้อน (Problem Solving) ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง เช่น การตัดสินใจในการใช้เทคโนโลยีหรือการจัดการกับข้อมูลที่มีจำนวนมาก การเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการสร้างสรรค์จะทำให้ผู้เรียนสามารถคิดในมุมมองใหม่ ๆ และหาทางออกที่เหมาะสมในการจัดการกับปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยวิธีเดิม (Miller, 2018)

2. การพัฒนาทักษะการสื่อสารในสังคมดิจิทัล

ในยุคดิจิทัล การสื่อสารเป็นทักษะที่สำคัญมาก ผู้เรียนจำเป็นต้องสามารถสื่อสารทั้งในรูปแบบดิจิทัลและในสภาพแวดล้อมที่เป็นสังคมออนไลน์ การศึกษาสร้างสรรค์ช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารที่ไม่เพียงแต่การใช้คำพูดหรือข้อความที่ชัดเจน แต่ยังรวมถึงการใช้เครื่องมือดิจิทัล เช่น การสร้างเนื้อหาดิจิทัล หรือการแสดงออกผ่านช่องทางออนไลน์ การมีทักษะการสื่อสารที่ดีช่วยให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดีขึ้นและสร้างความเข้าใจในสภาพแวดล้อมที่มีข้อมูลจำนวนมากและหลากหลาย (Bandura, 1977)

นอกจากนี้ การศึกษาศาสตร์ยังช่วยส่งเสริมการคิดอย่างสร้างสรรค์ในการสื่อสาร โดยเฉพาะในการนำเสนอข้อมูลในรูปแบบใหม่ ๆ เช่น การใช้สื่อดิจิทัลในการสร้างเนื้อหาที่ดึงดูดความสนใจและสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การเสริมสร้างทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น

การทำงานร่วมกับผู้อื่น (Collaboration) เป็นทักษะที่สำคัญในยุคดิจิทัล เนื่องจากการทำงานในโลกดิจิทัลมักจะเกี่ยวข้องกับการทำงานเป็นทีมและการใช้เครื่องมือดิจิทัลในการประสานงาน การศึกษาศาสตร์ช่วยพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกันในรูปแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะการใช้เทคโนโลยีในการทำงานร่วมกันผ่านเครื่องมือออนไลน์ เช่น การสร้างโครงการร่วมกันผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ หรือการแชร์ความคิดผ่านเครื่องมือดิจิทัลต่าง ๆ (Anderson & Krathwohl, 2001)

การทำงานร่วมกับผู้อื่นที่มีพื้นฐานทางความคิดและทักษะที่แตกต่างกันช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และการหาทางออกที่หลากหลายในการแก้ปัญหา นอกจากนี้ การศึกษาศาสตร์ยังเสริมสร้างทักษะในการรับฟังและการให้ข้อเสนอแนะที่สร้างสรรค์ ซึ่งมีความสำคัญในการพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกันในสภาพแวดล้อมดิจิทัลที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

4. การปรับตัวในสังคมดิจิทัล

การศึกษาศาสตร์ช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวได้ดีขึ้นในสังคมดิจิทัลที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ผู้เรียนจะได้เรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีและเครื่องมือดิจิทัลเพื่อพัฒนาทักษะใหม่ ๆ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงในโลกดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การเรียนรู้การใช้แอปพลิเคชันต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน หรือการศึกษา การศึกษาศาสตร์ยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถเผชิญกับความท้าทายใหม่ ๆ และปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีได้ (World Health Organization, 1999)

การศึกษาศาสตร์มีผลกระทบอย่างมากต่อการพัฒนาทักษะชีวิตในยุคดิจิทัล โดยช่วยส่งเสริมการคิดวิพากษ์ การแก้ปัญหาที่ซับซ้อน การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การทำงานร่วมกับผู้อื่น และการปรับตัวในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การพัฒนาทักษะเหล่านี้ไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเผชิญกับความท้าทายในยุคดิจิทัลได้ แต่ยังช่วยเสริมสร้างความพร้อมในการใช้ชีวิตในโลกที่เต็มไปด้วยข้อมูลและเทคโนโลยี

การประยุกต์ใช้การศึกษาสร้างสรรค์ในบริบทของการพัฒนาทักษะชีวิต

การศึกษาสร้างสรรค์ไม่เพียงแต่เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความสนุกสนานและกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์เท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาทักษะชีวิตที่จำเป็นสำหรับการเผชิญหน้ากับโลกในยุคดิจิทัลที่เต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การประยุกต์ใช้การศึกษาสร้างสรรค์ในบริบทของการพัฒนาทักษะชีวิตจะช่วยเสริมสร้างความสามารถในการคิดวิพากษ์ การแก้ปัญหาที่ซับซ้อน การทำงานร่วมกัน และการปรับตัวต่อความท้าทายในสังคมดิจิทัล ดังนี้:

1. การใช้เทคโนโลยีในการสร้างสรรค์ (Creative Use of Technology)

การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการศึกษาสร้างสรรค์เป็นหนึ่งในวิธีที่ช่วยพัฒนาทักษะชีวิตของผู้เรียนในยุคดิจิทัล โดยเฉพาะในด้านการพัฒนาทักษะการคิดวิพากษ์และการแก้ปัญหา (Sawyer, 2006) ตัวอย่างเช่น การใช้เครื่องมือดิจิทัล เช่น ซอฟต์แวร์การออกแบบกราฟิก โปรแกรมการสร้างวิดีโอ หรือแพลตฟอร์มการเขียนโค้ด เพื่อช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในด้านต่าง ๆ การใช้เทคโนโลยีช่วยให้ผู้เรียนสามารถทดลองสร้างสิ่งใหม่ ๆ และใช้ทักษะในการแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนในโลกดิจิทัล

การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการศึกษาไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ แต่ยังส่งเสริมทักษะในการปรับตัวให้เข้ากับเครื่องมือและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมดิจิทัล เช่น การเรียนรู้การใช้งานแอปพลิเคชันใหม่ ๆ การทำงานร่วมกันผ่านเครื่องมือออนไลน์ และการสร้างเนื้อหาดิจิทัลที่มีความสร้างสรรค์

2. การเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning)

การเรียนรู้จากประสบการณ์เป็นแนวทางที่ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะชีวิตที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน การศึกษาสร้างสรรค์มักจะมีการเรียนรู้ที่เน้นการลงมือทำและการทดลอง ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริงและทักษะในการคิดเชิงสร้างสรรค์ (Kolb, 1984) เช่น การให้ผู้เรียนมีโอกาสร่วมกิจกรรมการสร้างสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับโลกดิจิทัล เช่น การทำโปรเจกต์สร้างเว็บไซต์ การจัดทำแอปพลิเคชัน หรือการผลิตเนื้อหาดิจิทัลที่ช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาและการทำงานเป็นทีม

การเรียนรู้จากประสบการณ์ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้จากข้อผิดพลาดและความสำเร็จ ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่มีค่าที่สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการทำงานร่วมกัน (Collaborative Learning)

การศึกษาสร้างสรรค์มักจะเกี่ยวข้องกับการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะในการทำงานเป็นทีม การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และการใช้ความคิดสร้างสรรค์ร่วมกันในการหาทางออกที่ดีที่สุด (Anderson & Krathwohl, 2001) การใช้แนวทางการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) ในการศึกษาช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การจัดการกับความแตกต่างของมุมมองและความคิดของผู้อื่น รวมถึงการทำงานร่วมกันในสภาพแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เช่น การทำโปรเจกต์ร่วมกันผ่านเครื่องมือออนไลน์หรือการสร้างเนื้อหาทางดิจิทัลร่วมกัน

การทำงานร่วมกับผู้อื่นในบริบทของการศึกษาสร้างสรรค์ช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสาร การรับฟัง และการปรับตัวในการทำงานในสังคมที่มีความหลากหลายและมีการใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารและทำงานร่วมกัน

4. การเรียนรู้ในลักษณะ Problem-Based Learning (PBL)

การเรียนรู้ที่เน้นการแก้ปัญหาจากสถานการณ์จริงหรือปัญหาที่ซับซ้อน (Problem-Based Learning: PBL) เป็นอีกหนึ่งวิธีที่สามารถประยุกต์ใช้การศึกษาสร้างสรรค์ในบริบทของการพัฒนาทักษะชีวิต การใช้ PBL ในการเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะการคิดวิพากษ์ การวิเคราะห์ปัญหา และการตัดสินใจที่ดีขึ้น (Barrows, 1996) การเรียนรู้ผ่านการแก้ปัญหาช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับปัญหาและสามารถหาทางออกที่สร้างสรรค์ได้

ในยุคดิจิทัล การนำแนวทาง PBL มาใช้ในการศึกษาช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวและพัฒนาทักษะการคิดและการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีและข้อมูลจำนวนมาก

5. การพัฒนาทักษะการใช้ชีวิตในสังคมดิจิทัล (Digital Life Skills)

การศึกษาสร้างสรรค์สามารถช่วยพัฒนาทักษะการใช้ชีวิตในสังคมดิจิทัล ซึ่งรวมถึงการจัดการข้อมูล การใช้เทคโนโลยีในการแก้ปัญหา และการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงในโลกออนไลน์ (World Health Organization, 1999) การพัฒนาทักษะการใช้ชีวิตในสังคมดิจิทัลต้องการการฝึกฝนและการเรียนรู้ผ่านการใช้งานเทคโนโลยีเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน การศึกษาสร้างสรรค์สามารถเป็นเครื่องมือในการฝึกฝนทักษะเหล่านี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การประยุกต์ใช้การศึกษาสร้างสรรค์ในบริบทของการพัฒนาทักษะชีวิตช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์และการพัฒนาทักษะที่สำคัญในยุคดิจิทัล เช่น การแก้ปัญหาที่ซับซ้อน การ

ทำงานร่วมกับผู้อื่น การปรับตัวในสังคมดิจิทัล และการพัฒนาทักษะการใช้ชีวิตในโลกที่เต็มไปด้วยเทคโนโลยีและข้อมูล การใช้เทคโนโลยีในการศึกษาสร้างสรรค์และการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงช่วยเสริมสร้างทักษะเหล่านี้ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

สรุป

การศึกษาสร้างสรรค์เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาทักษะชีวิตในยุคดิจิทัล ที่ต้องการความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ การแก้ปัญหาที่ซับซ้อน การทำงานร่วมกับผู้อื่น และการปรับตัวในสังคมที่เต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยการประยุกต์ใช้การศึกษาสร้างสรรค์ในบริบทของการพัฒนาทักษะชีวิตสามารถส่งเสริมทักษะเหล่านี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพผ่านหลายวิธีการ

หนึ่งในวิธีการสำคัญคือการใช้เทคโนโลยีในการสร้างสรรค์ (Creative Use of Technology) ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการคิดวิพากษ์และการแก้ปัญหาผ่านเครื่องมือดิจิทัลต่าง ๆ การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการศึกษาช่วยให้ผู้เรียนสามารถทดลองสร้างสิ่งใหม่ ๆ และหาทางออกที่เหมาะสมในสังคมดิจิทัล นอกจากนี้ การเรียนรู้จากประสบการณ์จริง (Experiential Learning) ยังช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะชีวิตที่สามารถนำไปใช้ได้จริง เช่น การทำโปรเจกต์สร้างเว็บไซต์หรือการผลิตเนื้อหาดิจิทัล ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน

การเรียนรู้ในลักษณะการทำงานร่วมกัน (Collaborative Learning) ก็เป็นอีกหนึ่งวิธีที่สำคัญ การศึกษาสร้างสรรค์ช่วยเสริมสร้างทักษะการทำงานเป็นทีมและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในสภาพแวดล้อมที่มีเทคโนโลยี การทำงานร่วมกับผู้อื่นในรูปแบบออนไลน์หรือในโปรเจกต์ร่วมกันช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวและพัฒนาทักษะการสื่อสารและการทำงานร่วมกับผู้อื่นในโลกดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การประยุกต์ใช้การศึกษาสร้างสรรค์ในรูปแบบ Problem-Based Learning (PBL) ยังช่วยส่งเสริมการคิดวิพากษ์ การวิเคราะห์ปัญหาที่ซับซ้อน และการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล ทักษะเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาและปรับตัวในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

สุดท้าย การศึกษารังสรรค์ยังช่วยพัฒนาทักษะชีวิตที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตในสังคมดิจิทัล เช่น การจัดการข้อมูล การใช้เทคโนโลยีในการแก้ปัญหา และการปรับตัวในโลกออนไลน์ ทักษะเหล่านี้ไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ชีวิตในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ยังช่วยส่งเสริมการปรับตัวและการพัฒนาอย่างยั่งยืนในอนาคต

การประยุกต์ใช้การศึกษารังสรรค์จึงเป็นวิธีที่สำคัญในการพัฒนาทักษะชีวิตที่สำคัญในยุคดิจิทัล โดยการใช้เทคโนโลยีและการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ แก้ปัญหาที่ซับซ้อน และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดีขึ้น ทั้งนี้ช่วยให้พวกเขาสามารถปรับตัวและประสบความสำเร็จในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

เอกสารอ้างอิง

- Anderson, L. W., & Krathwohl, D. R. (2001). A taxonomy for learning, teaching, and assessing: A revision of Bloom's Taxonomy of Educational Objectives. Longman.
- Bandura, A. (1977). Social learning theory. Prentice-Hall.
- Barrows, H. S. (1996). Problem-based learning in medicine and beyond: A brief overview. *New Directions for Teaching and Learning*, 1996(68), 3-12.
- Kolb, D. A. (1984). *Experiential learning: Experience as the source of learning and development*. Prentice-Hall.
- Miller, C. (2018). The importance of creative education in a digital world. *Journal of Digital Learning*, 22(4), 12-21.
- Sawyer, R. K. (2006). *Explaining creativity: The science of human innovation*. Oxford University Press.
- World Health Organization (1999). *Life skills education for children and adolescents in schools*. WHO.